

Ján Adamus

Hodní v očiach Božích

V istú sobotu vošiel do domu ktoréhosi popredného farizeja stolovať a oni ho pozorovali. Keď zbadal, ako si pozvaní vybrali popredné miesta, povedal im toto podobstvo: „Ak ťa niekto pozve na svadbu, nesadaj si na prvé miesto, lebo mohol pozvať niekoho vzácnejšieho, ako si ty; a prišiel by ten, čo pozval teba i jeho, a povedal by ti: „Uvoľni miesto tomuto.“ Vtedy by si musel s hanbou zaujať posledné miesto. Ale keď ťa pozvú, choď, sadni si na posledné miesto. Potom príde ten, čo ťa pozval, a povie ti: „Priateľu, postúp vyššie!“ Vtedy sa ti dostane počty pred všetkými spolustolujúcimi. Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený.“ A tomu, čo ho pozval, povedal: „Keď dávaš obed alebo večeru, nevolaj svojich priateľov ani svojich bratov ani príbuzných ani bohatých susedov, aby nepozvali aj oni teba a mal by si odplatu. Ale keď chystáš hostinu, pozvi chudobných, mŕzákov, chromých a slepých. A budeš blahoslavený, lebo oni sa ti nemajú čím odplatiť. No odplatu dostaneš pri vzkriesení spravodlivých.“

(Lk 14, 1. 7- 14)

Vlastnosti človeka najlepšie spoznáme podľa jeho prejavov. Napríklad u lekára, jedni spokojne sedia a čakajú, kým príde na nich rad, iní sú zasa netrpezliví, ufrflaní, predbiehajú sa a ostatným pacientom idú doslova na nervy. V kritických situáciách sa človek najlepšie prejaví.

Aj Ježiš si všimol konanie ľudí, a tak hneď vedel, s kým má dočinenia. Potvrzuje to aj dnešné evanjelium. Cez neho nám dáva lekcii z pokory.

Je veľmi ťažké definovať pokoru ako čnosť. Ak by človek po nej túžil alebo by sa v nej cvičil, bol by to signál, že chce dosiahnuť niečo, na čo nemá. Kto pestuje čnosť pokory, nemôže o nej rozprávať ani sa ňou nemôže chváliť, dokonca o nej nemôže ani vedieť. Bola by to totiž falošná pokora. Podstatu pokory môžeme pochopiť iba z negatívneho hľadiska. Pokorný človek netúži po ničom, aby to mal iba sám pre seba. Nemyslí na to, keď príde do spoločnosti, aby si sadol na popredné miesto. Keď pozýva hostí, pozýva len tých, ktorí mu to nemôžu revanšovať. Nezaujíma ho pozícia, ktorú má medzi ľuďmi. Keď mu Pán povie, že za svoje správanie dostane odmenu, pokorný človek to jednoducho prijme, že odmenu dostane od Boha. Ale si uvedomuje, že Boh svojou dobrotou, mocou a majestátom je tak neko-

nečne vysoko nad ním, že on je iba nepatrný tvor a nie je toho ani hoden.

Dnes je veľmi moderné ponúkať v časopisoch rozličné testy, ktoré nám majú ukázať, či sme napríklad zodpovední, usilovní, priateľskí... Čitateľ musí odpovedať na niekoľko otázok, ktoré za odpoveď ponúkajú určitý počet bodov. Na základe súčtu bodov čitateľ zistí, ako je na tom. Aj my, na základe dnešného evanjelia, by sme si mohli urobiť akýsi test z pokory. Mohli by sme odpovedať na tieto otázky: Mám o sebe vysokú mienku? Pokladám sa za centrum sveta? Som rád, keď sa všetko točí okolo môjho „ja“? Túžim po úspechoch, obdive a pochvalách? Závidím tým, ktorí to majú? Som nešťastný z toho, ak ma niekto nedocení, ak sa na mňa zabudne, ak nedosiahnem to, po čom som túžil? Teším sa z toho, ak sa môžem niečím pochváliť, ak sa správam podľa chuti druhých, aby ma obdivovali, ak sa vyjadrujem o schopnostiach druhých? Nemám ochotu poradiť sa s inými ľuďmi iba preto, aby nevideli, že niečomu nerozumiem? Som nervózny, ak ma niekto napomenie? Odmietam akúkoľvek závislosť a len ja sám som sebe normou? Netúžim byť doslova rovný Bohu? Ak som na tieto otázky odpovedal kladne, je to za nula bodov! Som presvedčený, že takéto vŕtanie vo svedomí nie je pre nikoho príjemné. Lenže budme radi, že nám Ježiš predkladá problém pokory a budme mu vďační, že nám chce otvoriť oči a jasne povedať, že len tichí a pokorní srdcom, majú u neho šancu.

Johannes Kepler bol veľkým astronómom. Medzi súčasníkmi však nenašiel veľké uznanie. V starobe sa ocitol vo veľkej núdzi. Smrteľne chorého vedca navštívil jeden z mála priateľov a spýtal sa ho, či ho nebolí opustiť svet bez uznania jeho práce. A viete, čo odpovedal? Priateľ môj, Boh očakával tisíce rokov, pokiaľ jedno z jeho stvorení objavilo zákony pohybu nebeských telies. Či nemôžem počkať aj ja, pokiaľ sa mi dostane spravodlivosti? Tento veľký vedec odchádzal z tohto sveta bez nenávisťi, lebo veril, že skutočnú vďačnosť mu prejaví Boh vo svojom kráľovstve.

My tiež máme možno pocit, že ktosi je k nám nespravodlivý, nečestný, neférový. Iste nás to trápi a bolí. Povzbudme sa však na svätom Františkovi z Assisi, ktorý povedal, že je toľko hodný, koľko je hodný u Boha. Presne takto je to aj s nami. Snažme sa tak žiť, aby sme boli hodní v Božích očiach.

Statie Svätého Jána Krstiteľa

*Nesmierne šťastný,
vznešený a čnostný,
nad sneh si belší,
čistý bez poškrvny,
pustovník tichý,
v mučeníctve mocný,
z prorokov prvý.*

*Ty mocou svojich zásluh
pomôž bratom odvaliť
z vnútra balvan hriechov ťažký;
drsnosť ciest zmierni,
chodník krivý naprav
na cestu lásky.*

*Nech Tvorca sveta
a náš dobrotivý Spasiteľ
príde do srdc očistených;
nech neodkladá svoj krok
milostivý k tým, čo sú v tiesni.*

*Nech tebe večne, Bože trojjediný,
v nebi znie pieseň chvály,
slávy zvučne;
nám vykúpeným
odpusť všetky viny,
prosíme vrúcne.
Amen.*

Otec miluje syna a ukazuje mu všetko čo sám robí

(Jn 5,17-30)

„Môj Otec pracuje doteraz, aj ja pracujem.“... Preto sa Židia ešte väčšmi usilovali zabiť ho... „Veď Otec miluje Syna a ukazuje mu všetko, čo sám robí... Kto počúva moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život...“

My si myslíme, že sme tým viac sami sebou, čím menej závisíme od druhých, čím autonómnejší sme v myslení i konaní, čím viac robíme sami od seba a sami pre seba. Idea „silného jedinca“ je však len falošná ilúzia a obraz najhlbšej biedy. Syn bez synovského spojenia s Otcom by nebol Synom. U Pána pramenila činnosť z hĺbky bytia a jeho podstatou bolo spojenie s Otcom v láske: „pretože Otec miluje Syna, Syn robí...“ Odtiaľto pramenila životodarná vnútorná sila Ježišových slov a skutkov. S pokojom sa vkladal do prítomnej chvíle. Netúžil po inom než konať to, čo teraz od neho chcel Otec. To dávalo celej jeho osobnosti vonkajší i vnútorný súlad. Krstom sme sa stali údmi Ježišovho tajomného tela. I v nás môže a má pulzovať ten istý Božský život. Nejde o vonkajšie imitatio, o napodobňovanie Ježišových slov a činov, ale o takú otvorenosť a živý vzťah, aby tu a teraz cezo mňa mohol pôsobiť a žiť ten istý Boh, ktorý je aj v Bohočlovekovi Ježišovi Kristovi. Je to skutočne úžasná perspektíva! A pritom dostupná. Možno práve preto sa o ňu tak ľahko dávame obrať.

Mons.Marián Gavenda „Jednohubky“

Zastupovanie:

Od piatku 2.9. do nedele 11.9. budem čerpať dovolenku. V prípade zaopatrovania chorých alebo pohrebných obradov ma zastúpi vdp. Ján Behula z Báhoňa. (tel. číslo: 033/ 645 53 34)

V nedeľu 4.9. bude len jedna svätá omša - o 8:00 hodine.

Sobášny obrad:

V sobotu 3. septembra o 15:00 hod. si v sobášnom obrade vyslúžia sviatosť manželstva Jozef Ďurkáč a Soňa Ochabová.

Začiatok školského roku:

V nedeľu (4.9.) vo svätej omši budeme vzývať Ducha Svätého o pomoc pre školákov, študentov a učiteľov.

Farská púť do Šaštína:

Na sviatok Sedembolestnej Panny Márie budeme putovať do Šaštína.

Záujemci sa môžu zapísať v sákristii kostola.

Načúvanie ľuďom

oží hlas sa učíme rozoznávať aj v hlasoch ľudí okolo nás. Je potrebné načúvať tým, ktorí nás majú skutočne radi. Niekedy nám povedia veci, ktoré nám nikto nemá odvahu povedať. Ale je dobré načúvať aj svojim nepriateľom, pretože tí nám zase povedia veci, ktoré by láska tých prvých radšej prikryla. Iste nie všetko, čo na mňa niekto „vychrlí“, bude pre mňa Božie slovo. Ale pokorný človek nájde aj v nepríjemnom stretnutí s druhým človekom Boží impulz k pokániu a k rastu v láske.

Zložitejšie je to s blíznymi, ktorí niečo potrebujú. Nikdy nebudem môcť vyhovieť úplne všetkým, ktorí moju pomoc potrebujú alebo o ňu žiadajú. Pritom vo volaní mnohých ľudí, ktorí niečo potrebujú, je skryté i Božie volanie pre mňa. Ako kňaz si nemôžem zjednodušiť život tým, že sa pred ľuďmi zabarikádujem na fare a vypnem mobil, ale ani tým, že otvorím dvere dokorán a začnem ľuďom slúžiť dvadsaťštyri hodín denne - aby som sa za pár dní zrútil.

Je nevyhnutné rozlišovať a hľadať, čo odo mňa Pán Boh chce. Pritom sa však postupne učíme rozoznávať Boží hlas v množstve všetkých hlasov. Ak sa nám ho podarí dobre poznať a slúžiť skutočne tam, kde nás volá Pán, dostaneme k tomu vždy jeho milosť a požehnanie. Taká služba je potom obdarovaním pre obe strany.

Vojtěch Kodet O.Carm., ThD. „Hľadám tvoju tvár“

Sväté omše v 22. týždni Cezročného obdobia - (C)

29.VIII. pondelok *spovedanie: 16:45 - 18:00*

18:00 Za † Augustína a Agnešu Jurčovičových

30.VIII. utorok *spovedanie: 16:45 - 18:00*

18:00 Za † Jozefa Kordoša

31.VIII. streda

18:00 *Svätá omša v Štefanovej*

1.IX. štvrtok *spovedanie: 16:00 - 18:00*

18:00 Za † Jozefa a Helenu Vavrinčkových

2.IX. piatok *spovedanie: 07:30 - 8:00 a aj po sv. omši*

08:00 *Na úmysel otca arcibiskupa*

3.IX. sobota

Sv. omša nebude

Upratovanie kostola: 101 - 122

4.IX. Dvadsiatretia nedeľa Cezročného obdobia- C

08:00 Za † Sylvii Kosnáčovú (*Veni Sancte*)

Lektori: Jurčovičová M., Blahová M.

08:00 *Posvätný ruženec a výmena ružencových tajomstiev*

Liturgický kalendár

29.VIII. pondelok Mučenícka smrť sv. Jána Krstiteľa – Sp

30.VIII. utorok Bl. Alfréd Ildefonz Schuster, biskup

31.VIII. streda Sv. Jozef z Arimatey a Nikodém

1.IX. štvrtok Sv. Egid, opát, Bl. Bronislava, panna

2.IX. piatok Bl. Ingrida, vdova

3.IX. sobota Sv. Gregor Veľký, pápež a učiteľ Cirkvi –Sp

Ježiš sa podriaduje Márii a Jozefovi

*„Potom sa s nimi vrátil do Nazareta a bol im poslušný. A jeho matka zachovávala všetky slová vo svojom srdci.“
(Lk 2,51)*

I. Rozjímaj o tom, ako tvoj milovaný Ježiš vyhovel láskavým výčitkám svojej matky a vrátil sa spolu s ňou do nazaretského domčeka.

Všímni si, že nedokáže odolať vrúcnyim prosbám a túžbam duše, ktorá po ňom túži a miluje ho. Pozri, ako dokáže potešiť tých, čo ho hľadajú celým srdcom. Uč sa od Panny Márie, ako máš hľadať svojho Milovaného, až kým sa ti nedá nájsť, milovať a vlastniť.

Rozjímaj o slovách evanjelistu, ktorý vraví, že Ježiš sa podriadil Márii a Jozefovi:

„A bol im poslušný.“

Pozri na tú veľkú pokoru! Stvoriteľ sa podriadil stvoreniam! Boh a Pán slúžil človeku a počúval príkazy človeka!

A čo ty? Neprekvapuje ťa táto nesmierna pokora? Anjeli v nebi si v údive zahaľujú tvár a po celú večnosť stoja ako ohromení, lebo nedokážu pochopiť túto obdivuhodnú pokoru a poníženosť. Zato ty, duša moja, hoci vidíš pokoru Boha, ktorý sa stal služobníkom človeka, nerada sa zriekaš svojej pýchy a nechotne sa podriaďuješ svojim predstaveným. Utekáš od situácií, v ktorých sa musíš podriaďiť alebo pokoriť pred ľuďmi, hoci nie si bez viny. Uč sa byť opravdivo pokorná pred Bohom a z lásky k Bohu aj pred ľuďmi. Ba pokor sa aj sama pred sebou tak, že uznáš svoju pýchu. Usiluj sa o zmenu svojho postoja, veď sám Ježiš sa nezdráhal pokoriť sa pred Bohom, ba ani pred nami ľuďmi, aby nás vyliečil z pýchy, ktorú sme zdedili po našom praotcovi Adamovi.

II. Rozjímaj o tom, že náš Pán Ježiš Kristus bol pokorný po celý život - od narodenia až po smrť na kríži - a že všetky jeho skutky boli ozdobené božskou čnosťou pokory.

Bol pokorný pri svojom počatí - veď jeho vtelenie sa uskutočnilo prostredníctvom úkonu pokory Panny Márie, jeho milovanej matky. Bol pokorný pri svojom narodení - chcel sa narodiť v maštali medzi zvieratami ako chudobný človek, ktorým ľudia opovrhujú. Tridsať rokov prežil v skrytosti ako obyčajný, neznámy človek, ktorý nám bol vo všetkom podobný. Počas troch rokov svojho verejného účinkovania sa stretával s odmietnutím, urážkami a opovrhnutím od vodcov židovského národa, ktorí ho považovali za posadnutého. Nakoniec zomrel nahý na kríži uprostred ľudského výsmechu a nadávok. Takto skryl svoje božstvo pod závoj veľkej a nepretržitej poníženosti.

Čo povieš pri pohľade na bezhraničnú lásku a pokoru svojho láskavého Boha? Boh čností sa zamiloval do

pokory a zostúpil z neba na zem, lebo chcel dať ľuďom účasť na bohatstve Božej dokonalosti, ktorá sa skrývala v jeho srdci.

Uč sa od toho, ktorý hovorí: *„Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom“ (Mt 11, 29)*. Ježišu, nehovoriš, aby som sa od teba naučila robiť veľké veci a konať zázraky, ale chceš, aby som sa od teba naučila byť pokornou, ako si bol ty. Bože môj, iba od teba očakávam božskú čnosť pokory, pretože sama osebe som pyšná. Moje občasnú úkony pokory sa prejavujú iba v slovách, ale v srdci zostávam stále povýšenecká a pyšná. Ježišu, láska moja, nikdy nebudem schopná pokoriť sa z celého srdca a žiť v takej tichosti ako ty.

Mária Celesta Crostarosa „Meditácie.“

Dary, ktoré nemožno stratiť

Nauč nás rátať naše dni, Pane,
aby sme našli múdrosť srdca.

Žalm 90, 12

Obzri sa v hneve - to je názov modernej anglickej drámy. Napísal ju, prirodzene, mladý spisovateľ, lebo mladí si môžu dovoliť rozbúrené vášne. Nezrelosť nevyhnutne predchádza zrelosť.

Zrelého človeka, ktorý sa už, pravdaže, môže obzrieť na dlhší úsek prejdenej cesty, možno spoznať podľa vďačnosti, s akou spomína na minulosť.

Keď som istej vdove prejavoval sústrasť nad odchodom jej manžela - vedel som, koľko šťastia a požehnaní sa jej v tridsaťročnom manželstve dostalo - so slzami v očiach povedala: „Musím ďakovať Pánu Bohu, že som tak dlho mohla žiť po boku takého skvelého človeka.“

Ohliadaj sa s vďačnosťou. Každé ročné obdobie má svoje vlastné dary, preto nežiadajme od jesene konvalinky ani od zimy letné slnko.

S jarou sa stratili aj jarné kvety a s letom nenávratne pominuli letné noci. Sú preč, ale aké boli krásne! Aké krásne boli rozkvitnuté jablone v záhradách, bielo kvitnúce trnkové kry vo vinohradoch, záružlie pri potoku a margarétky na letnej lúke.

Ostala spomienka a s ňou odlesk prežitého šťastia. Akokoľvek dôležitá a ovládajúca je prítomnosť, bohatstvom zrelej osobnosti je, že nestratila minulosť, ale že jej ostala v spomienkach.

Kto s vďakou spomína na to, čo sa minulo, ide s nádejou do budúcnosti.

Pane, daj nám túžbu, aby sme hľadali tvoje slovo. Daj nám svetlo, aby sme našli tvoje slovo. Daj nám Duchu, aby sme uverili tvojmu slovu. Daj nám odvahu, aby sme žili podľa tvojho slova.

Neznámy

Max Rosler „Skoré uzdavenia“

Na minútku

Symfónia leta

V období vrcholiaceho leta sú lúky posiate bohatým druhovým spektrom kvetov, ktoré vytvárajú pestrú mozaiku farieb. Nájdeme tam modrasté zvončeky konáristé, prhlavové, červenkasté mečíky strechovité, belavé králiky chocholíkaté. V zmiešaných lesoch na niekoľkých lokalitách Veľkej Fatry nás krásou očaria a vôňou omámia divotvorné kvety endemickej rastliny cyklámenu fatranského.

Na prechádzke prírodou počas vrcholu leta rozvoniavajú najmä lesné zátišia dozrievajúcimi plodmi ostružiny maliny. Vôňa týchto lesných plodov je taká podmanivá, že pokušeniu ochutnať aspoň jednu žiadne stvorenie pozemského, ba vari aj toho nadprirodzeného sveta nemôže odolať. Aj kvety jahody lesnej sa počas leta premenili na ružové plody. Ak nás prázdninové potulky zavedú zavčas rána na horské lúky nad hornú hranicu lesa, môžeme sa pokochať pohľadom na orosené tmavofialové plody brusnice čučoriedkovej, blikajúce v prvých slnečných lúčoch ako lampášiky, mimoriadne dráždiace chuťové poháriky.

Nielen sťahovavé druhy vtákov, ale aj stále operence, ktoré zostávajú verné svojim rodiskám po celý rok, sa už v letnom období združujú do krdlikov. A tak sa už v auguste lesnými či horskými zátišiami potulujú skupinky čížikov, hýľov, kôrovníkov, brhlíkov, mlynárok a sýkoriek. Krdliky operencov v zátišiach stredoeurópskej prírody sú neklamným znamením končiaceho sa leta.

Aj počas leta možno v prírode obdivovať mnoho pekných javov. Záleží len na nás, či si nájdeme čas zájsť do jej zákutí a naladíme sa na vnímanie týchto fascinujúcich úkazov, ktorými sa nám tu sprítomňuje Stvoriteľ.

Miroslav Saniga „Zrkadlenie Stvoriteľa v prírode“

Zamyslenia

Púť - cesta za Bohom

Obdobie prázdnin a dovolení dáva mnohé príležitosti navštíviť nové miesta alebo pobudnúť na miestach dôverne známych. Mnohí sa súkromne či s cestovnými kancelárkami rozbiehame do rôznych častí našej vlasti, ale aj za jej hranice. Značná časť cestujúcich sa však nevydáva na cestu len pre poznanie nových miest či za oddychom, aj keď nemožno tieto hodnoty vylúčiť, ale snahou mnohých je navštíviť milostivé pútnické miesta.

Cez Európu sa tiahla od začiatku kresťanstva hustá sieť dôležitých pútnických ciest, po ktorých putovali kresťania z východu na západ a zo severu na juh: do

Ríma k hrobom apoštolov Petra a Pavla alebo do Palestíny na miesta života a smrti Ježiša alebo na najkrajnejšie miesto Európy (Finis terrae) do Santiaga de Compostela, k hrobu apoštola Jakuba st. Aj prostredníctvom modlitieb týchto nekončiacich pútí sa stala Európa kresťanským západom.

Púte nemožno zaradiť medzi „turizmus“. Sú niečo celkom iné ako cestovanie a prehliadky historických a umeleckých zaujímavých miest. Sú viac ako krajinkársky jedinečné vyhlídkové body. Na pútnických miestach sám Pán Boh dáva svoje znamenie. Tak sa to vždy verilo. Pútnické miesta sú tie „kľúčové miesta“ Božej milosti, na ktorých sa stali hmatateľné zázraky, a ešte stále sa dejú. Sú miestami stretnutia Boha a človeka. V nich sa dotklo to večné s časným, neviditeľné s viditeľným a vyvolalo údiv a vďačnosť človeka, ktoré vidieť v kostoloch a kaplnkách. Pútnické miesta sú kontaktné body vo viditeľnom tvorstve, ktoré označil sám Boh.

V púťach sa sprístupňuje a uskutočňuje bytostný vzťah človeka - pútnika s Bohom, lebo na svojej pozemskej púti, modliac sa a prosiac, úpenlivo hľadá životnú cestu. Životný príbeh každého človeka, aj Božieho Syna, ktorý sa stal človekom, je príbehom jednej cesty. Dejiny spásy sú dejinami cesty. Nájdienie pravdy je príbeh cesty, pohyb hľadania. Zmysel života treba uskutočniť putovaním, aby mal človek skúsenosti o posledných cieľových otázkach.

Boh je v dejinách a cez svoju dejinnosť dynamickým Bohom. Sám Boh akoby si obliekal pútnické šaty, aby hľadal ľudí, aby bol pre ľudí otvorený ako Boh dobra a ľudomilnosti (porov. Tit. 3, 4). Dejiny starozákonného Božieho ľudu sú dejinami putovania, ktoré sa neustále obnovuje v povinnej púti dospelých Izraelitov do Jeruzalema. Aj 12-ročný Ježiš sa zaradil medzi pútnikov (porov. Lk 2, 41-53).

Jednotlivec ako aj celý Boží ľud sa nachádza na pútnických cestách, kde sa darí najlepšie so spoločníkmi: „Sme hosťami na zemi a putujeme bez oddychu s mnohými ťažkosťami smerom k večnej vlasti“ -hovori výstižne Georg Thurmair.

Pútnické miesta sú v geografii spásy priesečníkmi, v ktorých sa Božie cesty stretnú s cestami ľudí, cesty milosti s cestami viery. Putujúci Boží ľud chce na pútnických miestach získať skúsenosti, pričom sa pozerá naspäť, na dejiny vzniku a milosti. Súčasne je však naplnený nikdy neotrasenou nádejou, že vo svojich utrpeniach dosiahne vypočutie svojich prosieb.

Pútnici získavajú skúsenosť Božej dobroty a starostlivosti a uvedomujú si svoju nestálosť na tejto zemi. Veď sme hosťami na tejto zemi a smerujeme do večnej vlasti. Pútnici, ktorí putujú s vierou, sú zároveň naplnení nádejou, že Boh ich na milostivom mieste vypočuje a posilní. Nie na poslednom mieste si treba uvedomiť, ako to vyznávali starí pútnici, že púte vymaňujú kresťana z jeho izolácie a samoty a dávajú mu možnosť zažiť radosť zo spoločenstva. Aj keď sa dnes neputuje s takou námahou ako v minulosti, pri týchto cestách je predsa vždy dostatok možností obetovať niečo zo svojej pohodlnosti.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku